

G.V.A. - Juni '84

KUNST IN DE TENT

In het raam van de sportieve gebeurtenis «Bece 10 Miles», die dit weekend in Antwerpen wordt gehouden, exposeren de kunstenaars Amanda Jordaens, Gerda Van de Perre en Leo De Boey hun werk in de feesttent, die staat opgesteld op de Scheldelaan, vlakbij de voetgangerstunnel. Zaterdag kan men van 12 tot 20 u. gaan kijken naar schilderijen, keramiek en beeldhouwwerk.

Drie kunstenaars in een tent!

Exclusieve Tentoonstelling

Geloof het of niet maar in het gehele omkaderingsprogramma van de BECEL 10 MILES-ANTWERP INDUSTRY CUP hebben de organisatoren plaats gevonden voor een uniek gebeuren. Inderdaad, zo uniek en enig dat je HET gezien moet hebben of je bent niet langer «in». Wat staat er te gebeuren? Eenvoudig als het er van Columbus maar er moet wel aan gedacht worden, een enige tentoonstelling van drie Antwerpse kunstenaars in een tent. Jawel, echt waar, de guest-room tent van zondag 14 juni zal op vrijdag 12 en zaterdag 13 juni het decor vormen voor een expositie zoals je maar zelden ontmoet. De uitzonderlijkheid zit vooral in het «gebouw». Immers, doorgaans dient een tent voor heel wat anders, bierfeesten, bals en jaarbeurzen. Nu is het anders. Dat het meer dan gewone moeite kost zal blijken uit wat volgt...

JAKOB JORDAENS LEEFT NOG...

«Ach, was het maar waar», horen we zuchten. Toch leeft hij nog voort... Een hele poos geleden liepen we zomaar een dame tegen het friële lijf. Een Jordaens, zo bleek. Doch bij zulke naam ging het belletje niet onmiddellijk klinken. Schilderes was ze ook nog. Haar bet-oudovergrootvader (wat een woord) was niemand minder dan Vlaanderens roem Jakob Jordaens. Hel zal je maar gebeuren. Van het één woord kwam het andere en dat had gevolgen... Is bet-over... Jakob de man die de schildersdynamie Jordaens op weg zette dan is het de vader van Amanda Jordaens, die haar, door zijn verbod tot het kunstenaarsleven voor dochterlijk, aanspoorde om de weg te gaan die ze moest gaan. Vader Jordaens leerde de kunst bij de legendarische baron Opsomer. Papa Jordaens ontving eveneens en onder meer de prijs Godecharles. De schildersvield werd kleine Amanda met de paplepel gevoerd. Niettegenstaande het verbod van vader kroop het kleine kunstenaarszielje waar het niet lopen kon. Bovendien zal het verbod om een armoezaaierleven te leiden en/of aan te gaan wel de diepere oorzaak geweest zijn van het wel doen en niet omkijken van dochterlijk. Elke studie, voordracht of lezing was erop gericht zowel oude meesters als jongeren onder de knie te krijgen, alles te weten van vroegere en hedendaagse kunst. Lig haar grootste liefde bij de impressionisten met de krachtige penseelstreken van Monet of de naar uitstulpende verven van Van Gogh. Doch ook de hartomwoelende en diepgevoelig geschilderde doeken van Rik Wouters blijven

haar stimulans om de ingeslagen weg nooit meer te verlaten.

BEELDEN VAN DE BOEY...

Leo De Boey is van in zijn houten wieg geboeid door... hout. Respekt en bewondering voor deze levende massa noemt hij het. In de Londenstraat, de technische school, heeft hij zich als student weten te onderscheiden. Het kreative talent is komen bovendrijven en de akademie van Berchem plus restauratiewerken allerhande hebben hem alleen maar gelijk gegeven. Samen met Gerda Van de Perre schuimde de jonge beeldhouwer de talloze kunstambachtmarkten van Vlaanderen af. Met de opdracht voor twee kerkbeelden voor Brasschaat kwam de erkenning van en voor het oertalent. De studiereis naar Carrara (Italië) bracht hem de geheimen van het marmere bij. Via verschillende tentoonstellingen in het Antwerpse, maar ook daarbuiten, de nooit aftelende bezetenheid om steeds beter te doen en de fanatieke inzet van de kunstenaar die bijlt vanuit het hart en de ziel heeft Leo De Boey zijn eigen stijl gevonden om dood maar natuurmetaal te kappen tot levende, sprekende kunstwerken met een hart niet als de schepper zelf ervan. Dat hout, marmere en witte kalksteen hierbij zijn voorliefde genieten hoeft helemaal geen bekoog.

GERDA VAN DE PERRE MET ZICHT OP KLEI

Gerda Van de Perre (Gerd voor de vrienden) zou boekhoudster worden. Zou, want haar verkennde horizonen werden ingezomen door de kunstambachten als textiel, kantklossen, batik en spinnen. Op een niet verder bepaalde dag ontmoette ze enkele keramisten en Gerd wist het. Hun wereld zou de hare worden. Diep graven in de grens der mogelijkheden werd haar persoonlijke motivatie tegenover de kleimassa. Ambachtmarkten en tentoonstellingen gaven haar de mogelijkheden om zichzelf te manifesteren tegenover het publiek. Een betere motivatie was moeilijk te vinden. Tussenin volgde ze ook nog lithografische studies en vervolmaakte ze zich in het zeeldrukken, onder meer in het Masereelcentrum. De ontwapende vriendschap en genegenheid die Gerd Van de Perre uitstraalt is eveneens terug te vinden in haar figuratieve keramische beelden. Beelden die voor zichzelf spreken. Geboelsteerd alsof ze van kant zijn gemaakt, friële, liefdevol. Beelden die gesponnen zijn door duizenden moleculen klei tot ze samen een geheel vormen waarin je de be- en verwondering van de kunstenaar helemaal terugvindt.

[p]